

HARLAN KOBEN
ODANI

Prevela
Milica Cvetković

■ Laguna ■

Naslov originala

Harlan Coben

STAY CLOSE

Copyright © 2012 by Harlan Coben

All right reserved.

Translation copyright © 2012 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Ovo je za
teta Dajanu i teča Normana Rajtera
i
teta Ajlinu i teča Martija Kronberga,
s ljubavlju i zahvalnošću.*

PRVO POGLAVLJE

PONEKAD, U DELIĆU SEKUNDE, kad pritisne prekidač foto-aparata i kad mu svet nestane u uzastopnim blescima blica, Rej Levin vidi krv. Zna on, naravno, da je to samo u njegovoj mašti, ali ovog časa je ta vizija tako stvarna da mora da spusti aparat i uporno se zagleda u pod pred sobom. Onaj grozni trenutak – trenutak kad se Reju sasvim promenio život i preobratio ga od čoveka s budućnošću i ambicijama u prvoklasnog gubitnika kog vidite pred sobom – nikad ga ne progoni u snu niti kad sedi sam u pomrčini. Razorne vizije vrebaju dok je sasvim budan, okružen ljudima, zauzet onim što bi se zajedljivo moglo nazvati njegovim poslom.

Te vizije su srećom sve više bledele dok je uporno slikao dečaka na čijem je bar micvahu* bio.

„Pogledaj ovamo, Ajra“, doviknuo mu je iza objektivna. „Kog kreatora odelo nosiš? Je li tačno da se Džen i Anđelina još svađaju oko tebe?“

* Svečani jevrejski obred punoletnosti, kojim dečak s navršениh 13 godina biva primljen u versku zajednicu. (Prim. prev.)

Uprkos tome što su ga najpre šutnuli u cevanicu, a zatim gurnuli, nije prestajao da slika dečaka.

„Kuda ideš na zabavu posle proslave, Ajra? S kojom ćeš srećnicom odigrati prvi ples?“

Ajra Edelstin se mrštio i zaklanjao lice od objektivu. Reja to nije omelo da navaljuje, da fotografiše iz raznih uglova. „Sklanjaj se!“, povikao je neko i ponovo su ga odgurnuli. Trudio se da održi ravnotežu.

Škljoc, škljoc, škljoc.

„Glupi paparaci!“, viknuo je Ajra. „Da me bar malo ostave na miru!“

Rej je prevrnuo očima. Nije ustuknuo. Iza objektivu mu se opet javila ona vizija puna krvi. Pokuša da je odagna, ali ga nije napuštala. Nije skidao prst s prekidača. Dečak, bar micvah i sve drugo postalo je deo usporenog sevanja blica.

„Paraziti!“, zaurkao je Ajra.

Rej se zapita može li da padne još niže.

Novi udarac u cevanicu pružio mu je odgovor: ne može.

Ajrin „telohranitelj“ – ogroman tip obrijane glave po imenu Fester – odgurnuo je Reja mišicom debljine hrasta. U taj potez uneo je možda nešto više zadovoljstva i umalo nije oborio Reja s nogu. Ovaj ga je pogledao kao da kaže „čemu to“. Fester mu je nemo izgovorio izvinjenje.

On je Rejov gazda i prijatelj, a ujedno vlasnik firme *Okusi život poznatih: paparaci u najam* – čija delatnost u potpunosti odgovara imenu. Rej nije pratio poznate s nadom da će ih slikati u nekoj kompromitujućoj situaciji i prodati slike tabloidima, kao pravi paparaco. Ne, on je zapravo bio čak ispod toga – bitlmanija je ipak samo za *Bitlse* – i nudio da „život poznatih“ okuse pretendenti na takav život, voljni da za to plate. Ukratko, njegovi klijenti, od kojih je većina imala

izrazito samopouzdanje, a verovatno i erektivnu disfunkciju, unajmljivali su paparace da ih prate i slikaju, što će im pružiti, kako i piše u brošuri, „vrhunsko iskustvo poznatih ljudi uz svog ličnog paparaca“.

Rej je pretpostavljao da bi mogao potonuti još dublje samo uz neki krajnji božji upliv.

Edelstinovi su naručili prvoklasni megapaketa – što znači dva sata s tri paparaca, telohraniteljem, pi-arom i toncem, da svi prate ovu „zvezdu“ i slikaju je kao da je Čarli Šin, koji se ušunja u manastir. Uz prvoklasni megapaketa dobija se i besplatan DVD i slika na naslovnoj strani po meri klijenta u jednom od onih jeftinih lažnih tračerskih časopisa.

A cena prvoklasnog megapaketa?

Četiri soma.

Odgovor na očekivano pitanje: da, Rej je prezirao sebe.

Probivši se, Ajra se izgubio u plesnoj dvorani. Rej je spustio aparat i pogledao kolege. Ni jednom ni drugom nije na čelu bilo istetovirano da su gubitnici jer bi to zaista bilo suviše.

Pogledao je na sat. „Dođavola“, zastenjao je.

„Šta je?“

„Ostalo nam je još petnaest ugovorenih minuta.“

Njegove kolege – obojica jedva kadri da napišu ime prstom u prašini – nezadovoljno zabrunđase. Još petnaest minuta. To znači da će morati da uđu u dvoranu i naprave čitavu prezentaciju. Rej je to mrzeo. Bar micvah se proslavljao u *Vingfild mejnoru*, smešno prosto sali za bankete za koju bi se da je samo mrvicu skromnija, moglo pomisliti da je neka od palata Sadama Huseina. Bilo je tu razgranatih lustera, ogledala, lažne slonovače, rezbarenog drveta i mnogo, mnogo blistave pozlate.

Reju se ponovo javio prizor krvi. Zatreptao je da ga ukloni. Proslava je iziskivala smoking i crnu leptir-mašnu. Muškarci su izgledali iscrpljeno i bogato. Žene dobro očuvane i ulepšane hirurškim intervencijama. Rej se probijao kroz gužvu u farmerkama, izgužvanom sivom sakou i crnim dubokim starkama. Nekolicina gostiju pogledala ga je kao da im se posrao na viljušku za salatu.

Svirao je osamnaestočlani orkestar, a program je vodio „konferansje“ od kog se očekivalo da podstiče goste na sve moguće vrste zabave. Ličio je na lošeg televizijskog voditelja. Ili na Mapetovca Gaja Smajlija. Uzeo je mikrofon i rekao: „Dame i gospodo, molim vas da poželite dobrodošlicu nekome ko je upravo primio Toru i postao muškarac, jednom i jedinom... Ajri Edelstinu!“

Ovaj se pojavio s dve... Rej nije bio siguran kako bi ih pravilno imenovao, recimo „striptizete visokog nivoa“. Dve dobre ribe grudima dogurale su malog Ajru u salu. Rej je pripremio aparat i probio se vrteći glavom. Klinac je tek napunio trinaest godina. Da je on u tom uzrastu samo prošao pored ovakvih žena, imao bi erekciju nedelju dana.

Ah ta mladost!

Prolomio se gromoglasan pljesak. Dečak je kraljevski mahnuo okupljenima.

„Ajra!“, doviknuo je Rej. „Jesu li ovo tvoje nove boginje? Je li tačno da imaš i treću u haremu?“

„Molim vas“, rekao je ovaj i uvežbano uzdahnuo. „Imam valjda prava na lični život!“

Rej se uzdržao da ne povrati. „Tvoja publika želi da zna.“

Fester, telohranitelj s naočarima za sunce, spustio je krupnu šapu na Reja kako bi Ajra prošao. Rej je škljocnuo vodeći računa da blic obavi svoje. Orkestar je zatreštao – otkad se na venčanjima i na bar micvasima svira kao na rok

koncertu? – najnoviju himnu ovakvih proslava „Club Can't Handle Me“. Ajra je zaigrao prljavi ples s dvema plaćenim pratiljama. Zatim su im se pridružili njegovi vršnjaci, zakrčili podijum i poskakali kao na federima.

Rej se „probio“ pored Festera, napravio još nekoliko snimaka, pa pogledao na sat.

Još minut.

„Đubre od paparaca!“

Neki mali kreten opet ga je šutnuo u cevanicu.

„Bestraga ti glava, to boli!“

Mali kreten je zbrisao. Rej se opomenuo kako mora početi da nosi štitnike za cevanice. Pogledao je u Festera kao da ga preklinje za milost. Ovaj mu je pokretom glave dao znak da pođe s njim u ugao. I tu je bilo preglasno, pa su izašli iz sale.

Fester mu je ogromnim palcem pokazao balsku dvoranu. „Jesi li primetio kako je mali sjajno čitao Toru?“

Rej se samo upiljio u njega.

„Imam sutra posao za tebe“, rekao je ovaj.

„Super. Šta imaš?“

Fester skrenu pogled.

To se Reju nije dopalo. „Uf.“

„Sa Džordžom Kvelerom.“

„Blagi bože!“

„Baš tako. A traži uobičajeno.“

Rej uzdahnu. Džordž Kveler se trudio da ostavi utisak na prvom sastanku time što će zaseniti žensku i na kraju je prestraviti. Unajmljivao je *Okusi život poznatih* da salete njega i žensku – prošlog meseca, na primer, izvesnu Nensi – pri ulasku u romantičan restorančić. Čim bi ženska bezbedno ušla, ponudili bi joj – ne, nije šala – jelovnik posebno izrađen za ove goste, u čijem je zaglavlju pisalo: „Džordžov i Nensin

prvi izlazak od mnogo, mnogo izlazaka“, a ispod natpisa bili su odštampani adresa i datum. Na izlasku iz restorana već bi ih čekali iznajmljeni paparaci, škljocali aparatima i dobacivali kako je Džordž odbio vikend na ostrvima Turks i Kajkos sa Džesikom Albom zbog ljupke Nensi, sad već izbezumljene od užasa.

Džordž je smatrao da nakon ovakvih romantičnih manevara sledi dug i srećan život. Nensi i njena sorta očekivale su da nakon njih usledi vezivanje i zapušavanje usta u skrivenom skladištu.

Džordž nikad nije dogurao do drugog sastanka.

Fester konačno skide naočare. „Hoću da na tom zadatku ti budeš glavni.“

„Glavni paparaco“, dočekaio je Rej. „Pozvaću majku da može da se hvali u klubu gde igra domine.“

Fester se zasmejao. „Znaš da te obožavam.“

„Jesmo li ovde završili?“

„Jesmo.“

Rej je pažljivo spakovao aparat, prethodno odvojivši objektiv, pa zabacio futrolu na rame. Do vrata je odšepao, ne zbog udaraca koje je primio, već zbog komada šrapnela u kuku – šrapnela zbog kojeg je sve i krenulo nizbrdo. Ne, to bi bio sasvim prosto. Šrapnel je samo izgovor. U jednom trenutku svog bednog života Rej je imao gotovo neograničene mogućnosti. Diplomirao je žurnalistiku na Univerzitetu Kolumbija, gde je jedan profesor za njega rekao da ima „gotovo natprirodan talenat“ – sad protraćen – za foto-reportera. Međutim, to ipak nije postao njegov poziv. Neke ljude prosto privlači nevolja. Bez obzira na to koliko im je lak životni put određen, oni uspeju da ga iskomplikuju.

Rej Levin je jedan od takvih.

Napolju je bilo mračno. Premišljao se da li da ode pravo kući, u krevet, ili da svrati u bar koji su, zbog otrcanosti, zvali *Tetanus*. Uz toliko mogućnosti, nije imao lak izbor.

Ponovo se setio leša.

Sad su vizije naišle brzo i mahnitno. Pretpostavio je da za to ima razloga. Danas je godišnjica onog dana kad je sve propalo, kad je nada u srećan kraj umrla kao i... Jasna metafora bi podrazumevala još vizija, zar ne?

Namrštio se. Hej, Reju, postaješ melodramatičan?

Ponadao se da će mu današnji besmisleni zadatak odvratiti misli. Ali nije bilo tako. Podsetio ga je na njegov bar micvah, na trenutak kad mu se otac sagao za predikaonicom i šapatom mu se obratio. Setio se kako je otac mirisao na old spajs, kako mu je sasvim blago spustio šaku na glavu pa sa suzama u očima rekao: „Mnogo te volim“.

Odgurnuo je to sećanje. Manje je bolno kad misli na leš.

Momci s parkirališta hteli su da mu naplate – bez ikakve kolegijalnosti – pa je zato pronašao mesto tri bloka dalje, u bočnoj uličici. Skrenuo je sad tamo i naišao na svoju raspalu hondu sivik staru dvanaest godina, bez branika i s lepljivom trakom koja drži bočni prozor. Protrljao je bradu. Neobrijan, star četrdeset godina, s raspalim autom, stanom koji bi, kad bi se temeljno sredio, mogao da prođe kao rupetina, bez ikakvih izgleda i stalno pijan. Sažaljevalo bi se kad to ne bi značilo da mu je ipak stalo do sebe.

Samo što je izvadio ključeve od kola kad ga je u potiljak pogodio jak udarac.

Šta bi?

Srušio se na koleno. Sve mu se smrklo. Temenom i potiljkom prošla mu je jeza. Pamet mu se pomutila. Zatresao je glavom da je razbistri.

Novi udarac pogodio ga je blizu slepoočnice.

U glavi mu je prasnula jarka svetlost. Prostro se na tlo. Možda je ostao bez svesti – nije bio siguran – no odjednom je osetio kako mu nešto cima desno rame. Još tren je mlitavo ležao, nesposoban ili nevoljan da se odupre. U glavi mu je bučalo od bola. Onaj primitivni, osnovni životinjski deo mozga usredsredio se na goli opstanak. Govorio mu je: izbegni nove batine. Sklupčaj se i nađi zaklon.

Nov snažan trzaj umalo mu nije otkinuo rame. Zatim se trzanje smanjilo i prestalo, a umesto njega pojavila se spoznaja zbog koje je naglo otvorio oči.

Neko mu krade aparat.

Njegovu staru lajku s nedavno ugrađenim digitalnim video-predajnikom. Osetio je kako mu se ruka diže, a kaiš klizi niz nju. Još sekund i aparat će nestati.

Rej nije imao mnogo toga u životu. Foto-aparat je jedino do čega mu je zaista stalo. Naravno, od njega je živeo, ali on mu je bio i jedina veza sa starim Rejom, s onim životom koji je poznao pre krvi, pa ni za živu glavu nije hteo da ga prepusti bez borbe.

Prekasno.

Sad mu je kaiš spao s ruke. Zapitao se ima li još jednu priliku, hoće li pljačkaš posegnuti za onih četrnaest dolara u novčaniku i tako mu pružiti šansu. Nije mogao da čeka razrešenje te nedoumice. Još nerazbistrene glave i drhtavih kolena, on povika: „Ne!“, i pokuša da se baci na svog napadača. Udario je u nešto – možda noge – pa pokušao da obavije ruke oko njih. Stisak mu nije bio bogzna kakav, ali je udar bio dovoljan.

Napadač je pao. S njim i Rej, i to potrbuške. Začuo je pri padu kako nešto krcka i ponadao se svim srcem da nije razbio aparat. Treptao je da otvori oči i uspeo da kroz proreze među kapcima vidi futrolu na nekoliko koraka od sebe.

Probao je da otpuzi do nje, ali je tad spazio dve pojedinosti od kojih mu se krv sledila.

Prva je bejzbol palica na pločniku.

Druga – još konkretnija – šaka u rukavici koja podiže palicu.

Pokuša da digne pogled, ali bezuspešno. Pred očima mu blesnu prizor iz letnjeg kampa koji mu je otac vodio dok je on bio dete. Tata je – kamperi su ga zvali čika Beri – voleo da organizuje trku, s tim da prvo svi drže košarkašku loptu nad glavom i vrte je što brže mogu gledajući sve vreme u nju pa zatim, onako potpuno ošamućeni, pretrče teren i ubace je u koš. Nevolja je bila u tome što ti se od lopte tako zavrti u glavi da padneš na jednu stranu, a lopta na suprotnu. Upravo tako se i sad osećao, kao da je tresnuo ulevo dok se čitav svet nakrivio udesno.

Kradljivac aparata je podigao bejzbol palicu i pošao ka njemu.

„Upomoć!“, viknuo je Rej.

Niko se nije pojavio.

Spopala ga je panika – a za njom je usledila reakcija izazvana primitivnim nagonom za samoodržanjem. Beži. Pokušao je da se uspravi, ali nije uspeo. Već je bio slabašan i zbrkan. Još samo jedan udarac, još jedan gadan susret s tom bejzbol palicom...

„Upomoć!“

Napadač napravi dva koraka prema njemu. Rej više nije imao izbora. I dalje ležeći na stomaku, on otpuza kao ranjena kraba. Ovo nikako neće uspeti. Neće biti dovoljno brz da umakne vraškoj palici. Skot je takoreći već nad njim. Nema nikakvih izgleda.

Rej ramenom zakači nešto i shvati da je to njegov auto. Nad sobom ugleda podignutu palicu. Za samo sekund ili dva

njom će mu smrskati lobanju. Ipak mu je preostala jedna mogućnost i on se uhvati za nju.

Okrenuo je glavu tako da nasloni desni obraz uz trotoar, spljoštio je telo koliko je mogao, pa se zavukao pod kola. „Upomoć!“, ponovo je povikao. Zatim se obratio napadaču: „Uzmi aparat i idi!“

Ovaj je upravo to i učinio. Rej začu korake kako odmiču uličicom. Baš sjajno. Pokušao je da se izvuče ispod auta. Glava mu je negodovala, ali je ipak uspeo. Seo je nasred ulice i naslonio leđa na suvozačka vrata svog auta. Ostao je tako neko vreme. Nije znao koliko. Moguće i da se obeznanio.

Kad se osetio sposobno, ispsovao je sve na svetu, seo za volan i upalio motor.

Čudno, pomislio je. Baš na godišnjicu sve one krvi umalo da i on prolije svoju. Skoro se nasmešio zbog te koincidencije. Krenuo je, a osmeh mu je zamro na licu.

Koincidencija. Da, čista koincidencija. Čak ne ni prevelika, kad bolje razmisli. Od one krvave večeri prošlo je sedamnaest godina – nije baš srebrna godišnjica niti neka slična, okrugla. I ranije su ga pljačkali. Prošle godine, pijanog su ga opelješili na izlasku iz striptiz kluba u dva ujutro. Taj moron mu je ukrao novčanik i zbrisao sa celih sedam dolara i karticom za popust u apotekama.

Pa opet.

Našao je mesto za parkiranje pred dugim nizom zgrada gde je stanovao. Iznajmljivao je stan u suterenu. Zgrada je bila u vlasništvu Amira Baloha, imigranta iz Pakistana koji je tu i živeo sa ženom i četvoro prilično bučne dece.

Pretpostavimo na tren, na delić sekunde, da ovo nije koincidencija.

Rej se izvuče iz kola. U glavi mu je još bučalo. Sutra će biti još gore. Sišao je niz stepenice pored kanti za đubre,

stigao do vrata u suterenu i gurnuo ključ u bravu. Razbijao je bolnu glavu trudeći se da zamisli bilo kakvu vezu – najtanju, najmanju, najkrhkiju i najskriveniju – između one nesrećne noći pre sedamnaest godina i večerašnjeg napada.

Ništa nije našao.

Ovo večeras bila je očito obična pljačka. Raspališ tipa bejzbol palicom po glavi, mazneš mu aparat i pobegneš. Samo, zar mu ne ukradeš i novčanik – osim ako nisi isti onaj koji je opelješio Reja kod striptiz bara, pa je znao da kod sebe ima samo sedam dolara? Dovraga, možda je ipak samo slučajnost. Zaboravi na datum i godišnjicu. Možda je napadač isti onaj koji ga je opljačkao prošle godine.

Čoveče, ovo uopšte nema smisla. Gde li mu je vikodin?

Uključio je televizor i pošao u kupatilo. Kako je otvorio ormarić s lekovima, desetine bočica i ko zna čega popada u umivaonik. Prodžarao je po gomili i našao bočicu s vikodinom. Barem se nadao da je to vikodin. Pošto ga je kupio na crno od tipa koji je tvrdio da ga je prošvercovao iz Kanade, to su mogli isto tako da budu i dečji vitamini.

Na lokalnim televizijskim vestima prikazivao se požar, i reporteri su hteli da saznaju nešto više od suseda jer, zaista, tako uvek možeš svašta da otkriješ. Oglasi se Rejev mobilni telefon. Na ekranu iskoči Festerov broj.

„Šta ima?“, pitao je Rej i sručio se na kauč.

„Grozno zvučiš.“

„Neko me je zaskočio čim sam izašao s Ajrinog bar micvaha.“

„Stvarno?“

„Aha. Udario me je u glavu bejzbol palicom.“

„Je li ti nešto ukrao?“

„Aparat.“

„Čekaj malo, znači nemaš današnje slike?“

„Ne, ne, ne uzrujavaj se“, kazao je Rej. „Zaista mi je dobro.“

„U sebi umirem od brige. Pitam te za slike ne bih li zava-
rao bol.“

„Imam ih“, rekao je Rej.

„Kako to?“

Glava ga je isuviše bolela da bi mnogo objašnjavao. Osim toga, vikodin ga je već bacao u zemlju zaborava. „Ne brini. Slike su na sigurnom.“

Pre nekoliko godina, dok je jedno vreme radio kao „pravi“ paparaco, Rej je napravio divne kompromitujuće snimke izvesnog velikog glumca homoseksualca kako krišom od dečka izlazi – pazi sad! – sa ženom. Glumčev telohranitelj oteo mu je aparat i uništio memorijsku karticu. Otada Rej koristi mogućnost slanja s foto-aparata – nešto slično onome što većina ljudi ima na mobilnim telefonima s ugrađenim aparatom – automatski na svakih deset minuta šalje imejl sa slikama s aparata.

„Zato te i zovem“, rekao je Fester. „Hitno su mi potrebne. Odaberi pet slika i pošalji mi ih večeras. Ajrin otac hoće da mu odmah napravimo naš najnoviji artikal – držač za papir u obliku kocke sa slikama.“

Na vestima je kamera prešla na „vremensku prognozerku“, zaobljenu mačkicu u tesnom crvenom džemperu. Mamac za gledanost. Kad je ova seksi ženska završila sa satelitskim snimkom, a na ekranu se pojavio natapirani voditelj, Reju su oči počele da se sklapaju.

„Reju?“

„Pet fotki za držač za papir u obliku kocke.“

„Tako je.“

„Kocka ima šest stranica“, primetio je Rej.

„Opa, kakav matematički genije. Šesta stranica je za ime, datum i Davidovu zvezdu.“

„Kapiram.“

„Slike su mi potrebne što je pre moguće.“

„U redu.“

„Znači, sve je cakum-pakum“, zaključio je Fester. „Sem što, ovaj, bez aparata ne možeš sutra da odradiš Džordža Kvelera. Ne brini. Naći ću nekog drugog.“

„Sad ću mirno spavati.“

„Čudan si ti neki svat, Reju. Pošalji mi slike. Onda se malo odmori.“

„Festeru, rasplakao si me svojom brigom.“

Završili su razgovor. Rej se zavalio na kauč. Osetio je čudotvorno dejstvo leka. Gotovo se nasmešio. Na televiziji je voditelj govorio veoma potresnim glasom: „Nestao je naš sugrađanin Karlton Flin. Kod doka mu je pronađen auto s otvorenim vratima...“

Rej je otvorio oko i provirio. Na ekranu je sad bio neki nedozreo muškarac crne kose s ušiljenim izbeljenim pramenovima i s alkam u uhu. Za slikanje je isturio usne kao u poljubac, ispod je stajao potpis „Nestao“, a verovatno je trebalo da piše „Krelac“. Rej se namršti, a glavom mu je minula zalutala, neodređena briga, koju trenutno nije bio u stanju da obradi. Čitavim telom je žudeo za snom, ali ako odmah ne pošalje slike, Fester će ga opet zvati, a bolje je da to izbegne. S velikim naporom uspeo je da ustane. Odbauljao je do kuhinjskog stola, uključio laptop i proverio jesu li mu fotografije stigle do računara.

Stigle su.

Nešto ga je kopkalo u dnu svesti, ali nije znao šta. Možda nešto sasvim nebitno. A možda i nešto vrlo važno. Moguće, i najverovatnije, da mu je udarac bejzbol palicom raspršio deliće lobanje, koji su ga doslovno grebuckali po mozgu.

Slike s bar micvaha pojavile su se obrnutim redosledom – prvo su izašle one poslednje snimljene. Brzo ih je pregledao, pa odabrao jednu s plesa, jednu porodičnu, jednu s čitanja Tore, te s rabinom i kako baba ljubi Ajru u obraz.

Ukupno pet. Prikačio ih je uz Festerovu imejl-adresu i kliknuo na SEND. Posao obavljen.

Osećao je takav umor da nije znao može li da ustane sa stolice i stigne do kreveta. Razmišljao je da li da jednostavno spusti glavu na kuhinjski sto i odrema kad se setio ostalih slika s memorijske kartice, onih koje je snimio istog dana, pre bar micvaha.

Grudi mu je preplavio snažan osećaj tuge.

Ponovo je išao u onaj prokleti park i fotografisao po njemu. Glupo, ali to je radio svake godine. Ni sam nije znao zašto. A možda je i znao, što je još gore. Objektiv aparata pružao mu je odstojanje, perspektivu, omogućavao mu da se oseća bezbedno. Možda je upravo to to. Moguće da sama činjenica što ono stravično mesto vidi iz tog neobično umirujućeg ugla nekako promeni ono što, naravno, nikako ne može biti promenjeno.

Na monitoru je gledao slike koje je tog prepodneva snimio – pa se setio još nečega. Momka s ušiljenom kosom i alkam u uhu.

Dva minuta kasnije našao je šta je tražio. Čitavo telo prožela mu je jeza kad je shvatio šta se dogodilo.

Napadač nije hteo da dođe do aparata. Tražio je jednu sliku.

Ovu sliku.